

TRZECI ZARZUT NIEZGODNOŚCI Z PRAWEM:

Wnoszący odwołanie utrzymują, że zaskarżony wyrok w części, w której (pkt 50 i 51) wyklucza obecność nieprawdy w piśmie z dnia 29 maja 2000 r., jest oprócz przeinaczenia okoliczności faktycznych dotknięty błędem w interpretacji tego pisma i powinien zostać uchylony, oraz że powinno zostać oddalone co do istoty również powództwo wzajemne Komisji zmierzające do wykreślenia ze skarg podniesionego przez wnoszących odwołanie oskarżenia, że poświadczyla ona nieprawdę, redagując pismo z dnia 29 maja 2000 r. w sposób, który pozwalał rozumieć, że to władze włoskie nawet nie wspomniały na posiedzeniu w dniu 16 maja 2000 r. o istnieniu przedsiębiorstw zaliczających się do kategorii trzeciego przetargu.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2008 r. w sprawie T-335/07 Volker Mergel i in. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 23 lutego 2009 r. przez rzeczników patentowych Volkera Mergela, Klausa Kampfenkela, Burkarta Billa i Andreasa Herdena

(Sprawa C-80/09 P)

(2009/C 90/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Volker Mergel, Klaus Kampfenkel, Burkart Bill i Andreas Herden (przedstawiciel: adwokat G.P. Friderichs)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie orzeczenia drugiej izby europejskiego Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 grudnia 2008 r. (sprawa T 335/07-33), doręczonego wnoszącym odwołanie w dniu 18 grudnia 2008 r. za pośrednictwem faksu;
- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu z dnia 25 czerwca 2007 r. (sprawa R0299/2007-4);
- obciążenie Urzędu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem sporu jest kwestia, czy pojęcie „Patentconsult” może podlegać ochronie jako znak towarowy dla usług należących do klas 35, 41 i 42. Sąd Pierwszej Instancji stanął na stanowisku, że „Patentconsult” jest określeniem, które w bezpośredni i konkretny sposób opisuje rzeczzone usługi.

Na poparcie odwołania wnoszący je podnoszą zarzuty dotyczące błędnej wykładni i nieprawidłowego zastosowania art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94.

W pierwszym zarzucie wnoszący odwołanie wskazują, że Sąd błędnie zakwalifikował rozpatrywany znak towarowy jako neologizm, który nie różni się w znacznym stopniu od zwykłej sumy znaczeń elementów opisowych. Sąd oparł swe stwierdzenie, że rozpatrywany znak towarowy pozbawiony jest charakteru odróżniającego, na tym, że znak towarowy „Patentconsult” ma zwykłą budowę występującą w podobnych określeniach takich jak „patent consulting” czy „patentconsultancy”. Taka kwalifikacja jest jednak błędna, ponieważ określenie „Patentconsult” nie ma właśnie budowy zwykłej, czyli zgodnej z zasadami gramatycznymi, tylko odchodzi od tych zasad i stanowi w związku z tym nowe, przyciągające uwagę określenie, które w znacznym stopniu różni się od zwykłej sumy znaczeń elementów „patent” i „consult”.

W drugim zarzucie wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd błędnie orzekł, iż znak towarowy „Patentconsult” ma wyłącznie charakter opisowy. Sąd wyszedł z założenia, że przy ocenie charakteru opisowego nie ma znaczenia, czy do opisu chronionych usług można użyć innych określeń. Wnoszący odwołanie uważają jednak, że do opisu tych usług należy wręcz użyć innego określenia niż „Patentconsult”, aby można było sprostać wymogowi konieczności pozostawienia niektórych oznaczeń do swobodnego używania. Błędne z gramatycznego punktu widzenia określenie „Patentconsult” właśnie nie jest właściwe do opisu tych usług.

W trzecim zarzucie wnoszący odwołanie podnoszą, iż Sąd niesłusznie uznał, że wcześniejsza decyzja Urzędu w sprawie dotyczącej znaku towarowego „Netmeeting” i wyrok Trybunału w sprawie C-383/99 P dotyczącej znaku towarowego „Babydry” nie są istotne w niniejszym przypadku. Zgodnie z tymi rozstrzygnięciami sformułowanie dostrzegalnie różniące się od wyrażen używanych potocznie przez właściwy krąg odbiorców nadaje się właśnie do tego, aby można było stwierdzić wymagany charakter odróżniający. Sąd powinien był dostosować się do tej linii orzeczniczej, aby mogła zostać zapewniona spójność i wiarygodność orzeczeń sądów wspólnotowych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten w dniu 26 lutego 2009 r. – X przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-84/09)

(2009/C 90/30)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten / Szwecja

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X.

Strona pozwana: Skatteverket.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 138 i 20 dyrektywy w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ należy interpretować w taki sposób, że, aby sprzedaż mogła być zwolniona z podatku i żeby została objęta zakresem wewnątrzwspólnotowego nabycia, transport z terytorium państwa pochodzenia powinien rozpocząć się w określonym przedziale czasowym?
- 2) Podobnie, czy ww. artykuły należy interpretować w taki sposób, że, aby sprzedaż mogła być zwolniona z podatku i żeby została objęta zakresem wewnątrzwspólnotowego nabycia, transport powinien się zakończyć w państwie przeznaczenia w określonym przedziale czasowym?
- 3) Czy na odpowiedź na pytania 1 i 2 będzie miał wpływ fakt, że nabywany towar stanowi nowy środek transportu a nabywcą jest osoba fizyczna, która ostatecznie planuje korzystać z tego środka transportu w danym państwie członkowskim?
- 4) W odniesieniu do wewnątrzwspólnotowego nabycia – kiedy należy dokonać oceny, czy dany środek transportu jest nowy zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. (Dz.U. L 347, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Schorndorf (Niemcy) w dniu 2 marca 2009 r. – Ingrid Putz przeciwko Medianess Electronics GmbH

(Sprawa C-87/09)

(2009/C 90/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Amtsgericht Schorndorf (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ingrid Putz

Strona pozwana: Medianess Electronics GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 3 ust. 2 i 3 akapit trzeci dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25

maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one krajowemu przepisowi ustawowemu, zgodnie z którym sprzedawca – w przypadku przywrócenia zgodności towaru konsumpcyjnego z umową poprzez jego zastąpienie – nie musi ponosić kosztów montażu dostarczonego zamiennie towaru do rzeczy, do której konsument wmontował towar niezgodny w umowę zgodnie z jego charakterem i przeznaczeniem, jeżeli pierwotnie nie był on na podstawie umowy zobowiązany do dokonania montażu?

- 2) Czy przepisy art. 3 ust. 2 i 3 akapit trzeci wymienionej wyżej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że w przypadku przywrócenia zgodności towaru konsumpcyjnego z umową poprzez jego zastąpienie sprzedawca musi ponieść koszty demontażu towaru niezgodnego z umową z rzeczy, do której konsument wmontował go zgodnie z jego charakterem i przeznaczeniem?

⁽¹⁾ Dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U. L 171, s. 12).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 18 grudnia 2008 r. w sprawie T-85/06, General Química i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 3 marca 2009 r. przez General Química, S.A., Repsol Química, S.A., Repsol YPF, S.A.

(Sprawa C-90/09 P)

(2009/C 90/32)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszące odwołanie: General Química, S.A., Repsol Química, S.A., Repsol YPF, S.A. (przedstawiciele: J.M. Jiménez-Laiglesia Oñate i J. Jiménez-Laiglesia Oñate, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszących odwołanie

— uchylenie wyroku wydanego w dniu 18 grudnia 2008 r. w sprawie T-85/06 w zakresie w jakim oddała on zarzut stwierdzenia nieważności oparty na oczywistym błędzie ustaleniach oraz na braku uzasadnienia odnośnie do solidarnej odpowiedzialności skarżących;